

Cei cu inima zdrobită

În capitolul patru al evangheliei după Luca avem relatarea plăcută despre intrarea Domnului în slujba Sa publică în această lume a păcatului și durerilor, și totodată auzim din gura Sa caracteristica slujbei Sale. El Se referă la prorocia lui Isaia cu privire la El, care spune: „Duhul Stăpânului Domnul este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor blânzi: El M-a trimis să pansez pe cei cu inima zdrobită.” (Isaia 61,1)

În toată lumea sunt din aceia care au inima zdrobită. S-ar putea ca ei să facă eforturi să ascundă în exterior necazul lor prin voioșie și râs; „Chiar în mijlocul râsului, inima poate fi măhnită” (Proverbe 14,13). Înapoia toatei veselii exterioare a lumii sunt necazuri ascunse și inimi zdrobite.

Dacă ne îndreptăm spre Cuvântul lui Dumnezeu vom descoperi spre mângâierea noastră, că Dumnezeu nu este indiferent față de aceste inimi zdrobite. Psalmistul ne spune că Dumnezeu este Unul care „vindecă pe cei cu inima zdrobită și le leagă rănilile”. În afară de aceasta psalmistul adaugă imediat: „El socotește (sau: numără) numărul stelelor și le dă nume la toate. Mare este Domnul nostru” (Psalm 147,2-5). Numărul stelelor este prea mare pentru noi, ca să le numărăm; necazul unei inimi zdrobite este prea adânc pentru noi, ca să-l măsurăm; dar Dumnezeu poate număra stelele de pe cer și poate vindeca inimile zdrobite de pe pământ. În mărimea dragostei Lui El a dat pe singurul Său Fiul, ca El să vină în lumea aceasta și să vindece pe cei cu inima zdrobită.

Dacă privim la Isus, atunci vedem pe singurul Om desăvârșit, care a venit în lume să caute inimile zdrobite. Diavolul s-a străduit să-L îndepărteze de la lucrarea Lui, prin aceea că I-a arătat toate împărățiile lumii acesteia și slăvile ei. Dar El a respins lumea, onoarea și bogățiile ei, și a ales să devină un Om sărac și să caute inimile zdrobite, ca să le usuce lacrimile și să le panseze rănilile.

Dacă urmărim drumul Lui prin această lume a lacrimilor în căutarea acelor care erau cu inima zdrobită, vedem în evanghelia după Luca cum El vindecă inima unei păcătoase zdrobite, cum pansează rănilile inimii zdrobite ale unui sfânt și usucă lacrimile inimii zdrobite ale unei văduve. În afară de aceasta vedem că păcătoșenia și împietrirea inimii omenești merge așa de departe, că în cele din urmă și inima Lui a fost zdrobită. Noi am zdrobit inima Unuia care a venit să vindece inima noastră zdrobită.

Descoperim în felul acesta, că inimile prin păcatele păcătosului, prin lipsa sfinților, prin moartea unui drag al nostru și mai ales prin dragoste neîmpărtășită devin zdrobite.

1. Inima zdrobită a femeii păcătoase (Luca 7,36-38)

În scena impresionantă care a avut loc în casa lui Simon, fariseul, ni se oferă o privire în cea mai minunată întâmplare din câte au avut loc – întâlnirea dintre Mântuitorul și femeia păcătoasă. O femeie sărmană, cunoscută în cetate ca păcătoasă, a auzit de Isus. Ea a auzit poporul vorbind, că Isus era „un prieten al vameșilor și al păcătoșilor”. Probabil că ea a auzit din gura Lui acea invitație plină de har: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă”. Obosită de viața ei îngrozitoare, cu o conștiință încărcată de păcat, fără nici un prieten în lumea aceasta, ea aude de Isus, de Fiul lui Dumnezeu. Ea aude, că El este prietenul păcătoșilor și că El o roagă să vină.

Mănată de nevoia ei și atrasă de harul Său, ea vine la Isus; și în această scenă frumoasă putem vedea rezultatul când un păcătos vine la Mântuitorul. Ea simțea că ea trebuie să ajungă cu orice preț în prezența acestui Mântuitor minunat. Astfel ea intră în casa fariseului și se duce direct la picioarele lui Isus. La început nu este rostit nici un cuvânt, au însă loc două lucruri, căci noi citim: „... stătea înapoi, lângă picioarele lui Isus și plângea” și Îi „săruta picioarele”. Acele lacrimi vorbesc despre o inimă, care a fost zdrobită, și acele sărutări vorbesc despre o inimă care a fost câștigată.

Ce a fost, care i-a zdrobit inima? Și ce a fost, care i-a câștigat inima? Nu a fost faptul că în prezența inimii Sale pline de dragoste și har ea și-a văzut viața ei cu toate păcatele ei? Ea a descoperit că harul Său era mai mare decât păcatele ei și că El, cu toate că știa toate relele ei, totuși a iubit-o și nu a respins-o, și nici măcar nu i-a făcut vre-un reproș. Ea a putut rezista batjocuri oamenilor și surâsului batjocoritor al fariseilor, dar o dragoste ca aceasta i-a frânt inima. Nu răutatea omului, ci bunătatea lui Dumnezeu conduce la pocăință (Romani 2,4).

După ce El i-a zdrobit inima prin harul Său, El îi vindecă inima cu cuvinte de dragoste, căci El spune: „Iertate îți sunt păcatele ... Credința ta te-a mântuit; du-te în pace” (versetele 48-50).

Drumul acestei femei cu inima zdrobită este totdeauna drumul binecuvântării pentru fiecare păcătos sărman. Păcatele noastre și nevoile noastre ne sunt făcute cunoscute.

Dumnezeu în harul Său ne aduce vestea bună despre Unul, singurul care poate să întâmpine nevoile noastre. Noi auzim despre Mântuitorul, care a venit în lume ca să mântuiască pe păcătoși, care S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți și S-a jertfit fără cusur lui Dumnezeu, și astfel a satisfăcut pe Dumnezeu prin lucrarea Sa măreață de la Golgota, așa că Dumnezeu vestește unei lumi de păcătoși iertarea și invită, ca cine vrea să creadă în Isus.

Vedem, că noi, crezând în El, putem ști pe baza autorității Cuvântului lui Dumnezeu, că păcatele noastre au fost iertate și sufletele noastre au fost salvate (Faptele Apostolilor 11,20-21; 10,43).

Binecuvântat moment, când noi ne-am recunoscut nevoia și am auzit de Isus, am crezut în El și ne-am adresat Lui, când ne aflăm singuri în prezența Lui conștienți fiind de păcatele noastre; dar apoi să constatăm că El, cu toată cunoașterea Sa a tuturor păcatelor noastre, ne iubește. O astfel de dragoste va zdrobi inima noastră și o va câștiga pentru totdeauna.

2. Inima zdrobită a credinciosului (Luca 22,54-62)

Am privit inima zdrobită a unei femei păcătoase în casa lui Simon fariseul, acum avem ocazia să privim inima zdrobită a unui sfânt care s-a abătut, aflat în casa marelui preot. Noi putem avea cu adevărat iertarea păcatelor noastre și putem să iubim pe Domnul cu toată râvna și toată sinceritatea apostolului Petru, și totuși, dacă harul Domnului nu ne păzește, putem eșua ca și apostolul și tăgădui pe Domnul. Prin furtună și cer senin acest slujitor devotat a urmat în de aproape pe Domnul său în timpul anilor slujbei Sale minunate. Dar a venit o zi în care el „L-a urmat de departe”. Deoarece el umbla la o oarecare depărtare de Domnul lui, el ajunge curând în societatea dușmanilor Domnului său. Așa citim, că atunci când dușmanii Domnului „au aprins un foc și au stat împreună jos”, „Petru s-a așezat și el printre ei.” În timp ce stă printre dușmanii Domnului, nu durează mult până ajunge să fie pus la încercare. Părea într-adevăr să fie numai o încercare mică, căci ea vine de la „o slujnică” oarecare. Vai, departe de Domnul, în tovărășie dăunătoare, este suficient un lucru mic ca să ne ducă la cădere.

Slujnica putea să fie desigur slabă, dar ea folosește o ocazie potrivită pentru sărmanul Petru, căci ea „l-a văzut cum ședea la para focului”. Ea spune numai atât: „Și omul acesta era cu El”. Petru simte pericolul și fără să tărăgăneze, el, omul care în încrederea în sine însuși a spus: „Sunt gata să merg cu Tine în închisoare și în moarte”, tăgăduiește cu hotărâre pe Domnul, spunând: „Femeie, nu-L cunosc!”

De trei ori tăgăduiește pe Domnul și după aceea „a cântat cocoșul”, potrivit cuvintelor Domnului. Petru a tăgăduit pe Domnul, dar S-a schimbat inima Domnului față de Petru? Preamărit să-I fie Numele, dragostea Lui este o dragoste care nu se schimbă; „fiindcă iubea pe ai Săi care erau în lume, i-a iubit până la capăt.” Așa se face că în același moment în care Petru s-a întors de la Domnul, Domnul S-a întors spre Petru, căci noi citim: „Domnul S-a întors și a privit la Petru”. Noi Îi putem întrista inima, dar dragostea Lui nu o putem schimba. Putem fi siguri că acea privire a fost o privire a unei dragoste infinite, care trebuia să-i spună lui Petru: „Tu te-ai lepădat de Mine, Petru, tu ai spus că nu Mă cunoști, dar cu toată minciuna ta, Eu te iubesc.”

Care a fost efectul acelei priviri? Ea a zdrobit inima lui Petru decăzut, căci noi citim: „Petru, ieșind afară, a plâns cu amar.” Tot așa ca și femeia păcătoasă decăzută din Luca 7, și ucenicul decăzut din Luca 22 își vede păcatele în lumina dragostei Domnului. Și dragostea, care este mai presus de păcatele sale, îi zdrobește inima.

Noi cunoaștem și drumul pe care merge dragostea măreață în dimineața învierii, ca să vindece inima zdrobită a acestui om și să-i ștergă lacrimile. În felul acesta El restaurează sufletele noastre în toate abaterile noastre, prin aceea că El zdrobește inimile noastre și câștigă inimile noastre cu dragostea Sa nemărginită.

3. Inima zdrobită a văduvei (Luca 7,11-15)

Istoria inimii zdrobite a văduvei ne atenționează, că chiar și peste scena cea mai luminoasă a lumii acesteia stă umbra întunecoasă a morții. Nain înseamnă „senin” și așezarea cetății era frumoasă, dar moartea era acolo. Dar spre mângâierea noastră aflăm, că în această lume a morții era Domnul vieții și nu numai cu puterea de a învia morții, ci și cu dragostea și compasiunea care simte împreună cu noi în necazurile noastre, care ne șterge lacrimile și care poate vindeca pe cei cu inima zdrobită. Așa se fac că Isus „Se ducea într-o cetate numită Nain” și „împreună cu El mergeau ucenicii Lui și popor mult”. Această societate cu Domnul vieții în mijlocul ei întâmpină o altă societate cu un mort în mijloc; căci pe când El se apropia de cetate „duceau la groapă pe un mort, singurul fiu al mamei lui, care era văduvă; și cu ea erau o mulțime de oameni din cetate.” Ce frumos este drumul pe care merge Domnul ca să vindece inima ei zdrobită. Cuprins de milă față de ea, mai întâi El îi șterge lacrimile și apoi înlătură cauza necazului ei. Dacă noi am fi avut putere, probabil noi am fi înviat mai întâi mortul și apoi am fi spus văduvei: „Nu mai plânge!” Dar Isus merge un alt drum – un drum mai bun – care face relatarea să fie plină de mângâiere pentru noi. El spune mai întâi mamei, care este cu inima zdrobită: „Nu plânge!”, și apoi înviază mortul. După aceea femeia putea să spună: „În necazul meu mare El a venit așa de aproape de mine, că El mi-a șters lacrimile. El nu numai m-a scos din starea mea de întristare, ci El a mers alături de mine și a luat parte la ea.” Așa arată El prin mila și compătimirea Lui, că El poate șterge lacrimile noastre, înainte ca El să învieze morții noștri. Aceasta este valabil și pentru noi, căci Isus nu este prezent în trup și încă nu înviază pe cei dragi ai noștri, când sunt luați de la noi; dar El mângâie inimile

noastre zdrobite și șterge lacrimile noastre, în timp ce noi așteptăm ziua în care El va învia pe cei dragi ai noștri care au adormit în El. Compasiunea Lui are ca premisă bunătațile Lui. Noi posedăm mângâierea dragostei Lui în timp ce așteptăm desfășurarea puterii Lui de înviere. Atunci se va împli pe deplin Cuvântul: „Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai exista.” (Apocalipsa 21,4).

4. Inima zdrobită a Mântuitorului (Luca 19,41-48)

Am văzut că păcatele noastre și abaterile noastre, văzute în lumina dragostei Sale, pot zdrobi inima noastră și că moartea își aruncă umbrele peste cea mai frumoasă viață pe pământ și de asemenea poate zdrobi inima noastră. Dar în această istorisire emoționantă de pe Muntele Măslinilor vedem o mâhnire mult mai profundă – mâhnirea pricinuită de lipsa de răspuns la dragoste. Inimile noastre pot fi temporar zdrobite prin lipsa de răspuns la dragoste. Dar așa cum dragostea Mântuitorului este mai mare decât orice dragoste, tot așa El simte, când se aduce înapoi dragostei Lui, într-o măsură mult mai mare decât toți ceilalți, mâhnirea dragostei neîmpărtășite. Adâncimea mâhnirii Sale poate fi măsurată numai prin înălțimea dragostei Sale.

Așa citim: „când S-a apropiat de cetate și a văzut-o, Isus a plâns pentru ea.” Dragostea Lui a fost într-o măsură nespuse de mare îndreptată spre acest popor sărman, dar ei I-au răsplătit cu rău pentru bine și cu ură pentru dragostea Sa (Psalm 109,5). Când El le-a spus că El a venit să panseze pe cei cu inima zdrobită „s-au umplut de mânie și s-au sculat, L-au scos afară din cetate” (Luca 4,28,29). Când a iertat păcatele, L-au învinuit de blasfemie (Luca 5,21), Când a vindecat pe un sărman handicapat, s-au umplut de furie (Luca 6,11). Când a primit pe păcătoșii sărmani și a mâncat împreună cu ei, au zis că El este un mâncăcios și băutor de vin (Luca 7,34). Când a vrut să învie o fetiță moartă, au râs de El (Luca 8, 53), și când a eliberat un om de demoni, au zis: „El scoate demoni cu Beelzebul, căpetenia demonilor” (Luca 11,15).

Ei și-au deschis gura împotriva Lui, au vorbit împotriva Lui cu limbă mincinoasă și s-au războit fără temeii cu El, și pentru dragostea Lui I-au răsplătit cu ură (Psalm 109,2-5). Cu toate acestea tratamentul lipsit de inimă al omului nu a dat naștere la nici o expresie de revoltă din partea lui Hristos, nici un cuvânt de răzbunare, de amărăciune, nu a venit de pe buzele Lui. Când a fost insultat, nu a răspuns cu insulte, și când a suferit nu a amenințat. Împietrirea inimii noastre a dat naștere numai la mâhnire, care s-a văzut în lacrimile Lui. În final noi I-am zdrobit inima, căci El putea spune: „Sunt sărac și lipsit și Îmi este rănită inima înlăuntrul Meu”. Și în timp ce noi I-am zdrobit inima am căutat „să-L omorâm pe Cel cu inima zdrobită” (Psalm 109,16-22); așa citim: „Preoții cei mai de seamă, cărturarii și mai marii poporului căutau să-L piardă.” Vai, ce scenă! În afara cetății, Mântuitorul plin de milă plângea pe păcătoși, în interiorul cetății păcătoșii s-au împietrit, căutând să omoare pe Mântuitorul – au căutat să verse sângele Aceluia care vărsa lacrimi pentru ei.

Nu va mai dura mult, și acele lacrimi vor primi răspuns; căci foarte curând El va fi înconjurat de o mare mulțime de păcătoși, care au avut inimile zdrobite, dar care prin har au fost salvați, și de sfinți care s-au abătut, dar care prin har au fost reabilitați, pe o scenă unde „Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai exista. Nu va mai fi nici plâns, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.” (Apocalipsa 21,4) Atunci „va vedea rodul muncii sufletului Lui și va fi mulțumit” (Isaia 53,11).